

FOTÁ~K - 97

Ášter½, 21 Á•ervenec 2015

Za svÁ~j Á¼ivot jsem mA~l jiÁ¼ nÁ~kolik set klíšÁ~at. V dobách pÁ™ed ÁEeÁ~kem, tedy v dobách, kdy jsem mA~l Á¼ív jezdival celé léto na ryby, kdy o klíšÁ~ata nebyla nouze. Padesát klíšÁ~at za sezónu nebyl Á¼ádný extrém a já jsem ty zvíÁ™átka bral tak nÁ~jak za samozÁ™ejmost. Moc jsem je neÁ™ešil. Na místÁ~ jsem je vyndal pomocí ponoÁ~í mýdla a v pokroÁ~ilejší fázi léta jsem je rovnou vytrhával holou rukou z kÁ~Á¼e.

Nikdy jsem neonemocná~l a pouze na nátlak rodiny jsem se nechal oÁ•kovat. No a teÁ• mA~l ÁEenÁ~k jedno malé klíštÁ~ a já jsem se sloÁ¼il. Kdy¼ jsem ho objevil, hystericky jsem pobíhal po bytÁ~, lomil rukama a kÁ™iÁ•el, Á¼e to je Á¼e tady jsme dohráli. ÁEenÁ~k to mA~l na háku, klíštÁ~ si hladil a Á™íkal, Á¼e to je jeho kamarád. DoslovnÁ~ tvrdil: "kýštÁ~? Kamalát" Bylo potÁ™eba ÁEeÁ~kovi jeho kamaráda vytáhnout a spláchnout do záchoda. Kdy¼ uÁ¼ jsem trochu uklidnil, vyraboval jsem lékárníÁ•ku, vystavÁ~l všechny dezinfekce na stÁ~l a shánÁ~l se po obvazu a kdybychom mA~l sádru, tu bych pouÁ¼il rovnÁ~¼. Kdy¼ uÁ¼ jsem byl v té lékárníÁ•ce, loupnul jsem si pár paralenÁ~, jelikož z toho stresu zaÁ•ala bolet hlava. Kdy¼ byly všechny propriety pÁ™ipraveny, šlo se na to. NejdÁ™ív jsem pÁ™isáté klíštÁ~ hypnoticky sledoval a doufal, Á¼e zmizí. AÁ•koliv jsem ho sledoval opravdu urputná~ a dal jsem do toho všechno, klíštÁ~ nezmizelo. Musel jsem tedy vzít set na vyndávání klíšÁ~at a s maximální obezÁ™etností toho neÁ™áda zneškodnit (klíštÁ~, nikoliv ÁEeÁ~ka) Dobrá vÁ~c se podaÁ™ila a po nÁ~kolika minutách klíštÁ~ mizí v záchodÁ~. ÁEenÁ~k mu udÁ~lal pápá a prozradil mi, Á¼e klíštÁ~ je pryÁ•. Pak nastala další fáze. Fáze paniky. KlíštÁ~ bylo velmi zatrpklé a podle jeho zastÁ™eného výrazu jsem soudil, Á¼e je infikována vším, co existuje plus ještÁ~ ebolou. OkamÁ¼itÁ~ jsem volal ÁEeÁ~kovÁ~ doktorce do ordinace, ale kupodivu o pÁ~l sedmé veÁ•er nebyla v práci. Je to proto, Á¼e je to líný netáhlo, parazit spoleÁ•nosti, kterého Á¼ívím ze svých daní (coby osoba na mateÁ™ské dovolené skoro Á¼ádné danÁ~ neplatím). Nataša mi telefon nebrala, tak jsem zavolal své mámA~ pro radu a povzbuzení. Má máma je zosobná~ní paniky a pesimismu. Kdy¼ mi volá a já jí nevezmu telefon, usoudí, Á¼e jsem zemÁ™el a zaÁ•ne obvolávat nemocnice. Tím pádem to byl ideální telefonický parÁ¼ák. Zrovna byli s tátou na dovolené a kdy¼ jsem jí oznámil, Á¼e ÁEenÁ~k mA~l klíštÁ~, chtÁ~la okamÁ¼itÁ~ pÁ™ijet ze zahraniÁ• situaci Á™ešit na místÁ~. Hovoru zÁ™ejmÁ~ naslouchal mA~j otec, protoÁ¼e v pozadí bylo slyšet: "Tak to teda nejeďem. Celej rok se dÁ™u, abychom mohli na týden k moÁ™i, takÁ¼e mA~ odsud nedostanou ani párem volÁ~". Notná~ rozladÁ~ná máma mA~ alespo~ povzbudila nÁ~kolika vlídnými slovy, kdy mi prozradila, Á¼e kamarád její známé po klíštÁ~ti ochrnul na pÁ~lku tÁ~la. SamozÁ™ejmÁ~ mi nic neporadila a jakmile jsme dotelefonovali, hodlal jsem volat sanitku. V tu chvíli pÁ™išla Nataša z práce. ZuÁ™ívÁ~ jsem jí vysvÁ~til, co všechno se stalo a Á¼e jede na pohotovost, naÁ•eÁ¼ mA~ oznaÁ•ila za hysterku a šla se osprchovat. Matka roku. Fakt. Celou noc jsem nespál a pozoroval ÁEeÁ~ka, jestli neochrá~uje a nebo ho nebolí klouby (to jsem vyÁ•etl na internetu, Á¼e to jsou pÁ™íznaky boreliózy) spícího ÁEeÁ~ka jsem nepoznal, zda uÁ¼ je ochrnutý a nebo bude ochrnutý aÁ¼ za chvíli a skuteÁ•nost, zda ho bolí klouby, tu neodhalil uÁ¼ vÁ~bec. Proto jsem ho obÁ•as vzbudil a zeptal se ho, jestli ho nebolí klouby. ÁEenÁ~k byl chvilku zmatený, naÁ• zaÁ•al Á™vát. To si pak pro mA~ musela pÁ™ijít do pokojíÁ•ku rozespálá Nataša a odvést si mA~ do postele. Kdyby mA~ svÁ~rací kazajku, jistÁ~ jí vyuÁ¼ije. Druhý den jsme uÁ¼ od šesti od rána stepovali pÁ™ed ordinací. ÁEenÁ~k pÁ™e neochrnul, takÁ¼e to zatím bylo nadÁ~jné. Ordinace se otvírala aÁ¼ v sedm hodin, takÁ¼e jsme museli hodinu Á•ekat venku. B jsem velmi nervózní. O pÁ~l sedmé jsem zaÁ•al nepÁ™íÁ•etná~ bušit na dveÁ™e, aÁ¼ okamÁ¼itÁ~ otevÁ™ou (aÁ•koliv nikdo nebyl), Á¼e zde mám ochrnuté dítě. PÁ™ed sedmou jsem byl rozhodnut, Á¼e dveÁ™e vylomím, ale naštÁ~stí d sestra. Hned ve dveÁ™ích jsem jí všechno vysvÁ~til a ona mi Á™ekla, Á¼e mA~Á¼eme jít klidná~ domÁ~, protoÁ¼e te neudÁ~lá, protoÁ¼e pÁ™ípadná~ nemoc se projeví v krvi aÁ¼ za nÁ~kolik týdnÁ~. To jsem odmítl akceptovat, nazval jsem ses nedostudovanou šarlatánkou a doÁ¼adoval se opravdové doktorky. Sestra se pÁ™estala usmívat, zatváÁ™ila se jakoÁ¼e jsme tady naposled a odbyla mA~ tím, Á¼e doktorka pÁ™ijde za hodinu. MoÁ¼ná jsem to pÁ™ehnal, ale tady jde o mA~ ÁEenÁ~k mA~Á¼e kaÁ¼dou chvíli ochrnutá~ nebo ho mA~Á¼ou zaÁ•it bolet klouby. Do pÁ~l hodiny pÁ™išla doktorka oznámila to samé, jako sestra. DoÁ¼adoval jsem se jiného lékaÁ™e a vyhroÁ¼oval, Á¼e budu volat na lékaÁ™skou komoru, k si budu stÁ~Á¼ovat na laxnost. PÁ™ipomná~l jsem doktorce, Á¼e jsem jí vÁ•era kolem sedmé veÁ•er volal a ona to nebrala. Do nakonec povolila a pÁ™edepsala mi nÁ~jaké léky na uklidná~ní. Pak uÁ¼ to bylo v poÁ™ádku. Po práškách se situace zlepšila a klíštÁ~ odeznÁ~lo.

DOMINIK LANDSMAN<http://fotrux-denik.blog.cz/> (pokraÁ•ování co nejdÁ™íve)